

en Sagfører kunde sige til sin Klient, der var anklaget for en Forbrydelse, anvender Justitsministeren overfor sig selv. Han er sin egen Klient, og saa maa man huske paa, at Klienten er Justitsministeren, og Sagføreren, der forsvarer Klienten, er Justitsministeren, han er det altsammen i samme Person. Derfor ser man under hele Justitsministerens Adfærd ved alle disse Lejligheder, at han altid er en Mand, der nægter Aarsagsforbindelsen mellem to Ting. Han nægter altid „propter hoc“. Den højtærede Justitsminister kan jo Latin ligesom andre ærede Medlemmer, han nægter ikke „ante hoc“ eller „post hoc“, men han sætter de to Ting i Forbindelse med hinanden *alene* i Tidsfølge, han nægter altid, at der er nogen *Aarsagsforbindelse* mellem de to Ting. Saaledes maa man forstaa det, som Justitsministeren har gjort sig skyldig i; saaledes maa man forklare Ministerens Adfærd, som den foreligger nu ved de Ting, der ere oplyste. Det er herpaa, jeg skal give nogle enkelte Eksempler.

Jeg tager den bekendte Sag med den Redaktør, Justitsministeren har givet Straffudsættelse nu i 3½ Aar. Spørger man om Grunden dertil, svarer han, at Grunden er den, at Manden er syg, han kan ikke taale Fængsel, det er farligt for hans Sundhed; der er Lægeattest for, at denne Redaktør lider af en Kønssygdom, hvorfor Lægen erklærer, at hvis han kommer i Fængsel, vil det være skadeligt for hans Sundhedstilstand. Den højtærede Justitsminister vil dog vide, at der er andre, der lide af denne Sygdom, som ogsaa have begaaet Forbrydelse, men uden at der er udvist samme Mildhed overfor dem. Han vil ogsaa vide, at hvis en Forbryder kunde gøre det gældende, at hans Sundhedstilstand led ved at komme i Fængsel, vilde der ikke være mange, der kom i Fængsel. Hvorledes vilde f. Eks. Justitsministeren stille sig overfor en Morder? Jeg vil ikke tale om det Tilfælde, at Morderen skal af med sit Hoved; det vilde være absolut skadeligt for hans Sundhedstilstand, og denne Straf kunde saa ikke eksekveres. Men hvis nu Morderen skulde i vedvarende Tugthus, saa maa det altid anses for overordentlig skadeligt for hans Helbred. Skulde altsaa Morderen blot derfor være undtagen for Straffens Fuldbrydelse, skulde Ministeren saa kunne undlade denne, naar Manden var dømt? Jeg tror, at Justitsministeren som Justitsminister vil erkende, at dette er umuligt. Men som Sagfører

erkender han det ikke, men ræsonnerer som saa: Her foreligger en Lægeattest om, at Manden ikke kan taale Fængsel, dette maa dog være tilstrækkeligt! Og saa siger den højtærede Justitsminister fremdedes: Skulde jeg være en Morder, sætte Manden i Fængsel, og Resultatet maaske kunne blive, at Manden fik uhelbredeligt Mén eller døde deraf! Ja, det er Sagførerræsonnementer i et Forsvar, det er ikke en Justitsministers Skøn. Justitsministeren vilde være i Sandhed en Masse-morder, hvis man kunde gøre ham ansvarlig for, at de Forbrydere, som straffes her i Landet, lide nogen Mén paa deres Helbred ved at komme i Fængsel.

Til denne Redaktør henvendte den højtærede Justitsminister sig og anmodede ham om at gøre ham en Tjeneste. Jeg ønsker ikke at komme dybt ind paa disse Sager og særlig paa det, alle Mennesker her i Salen kende. Manden gør Justitsministeren den Tjeneste. Vi andre vilde nu ræsonnere saaledes: Naar denne Mand gør Justitsministeren en Tjeneste, naar han anmoder ham derom, kommer det af, at Justitsministeren efter hans egen Mening har hans Liv i sin Haand, Justitsministeren er Herre over, om han skal lide ubodelig Skade paa sit Helbred eller ej. Jeg siger, saaledes vilde enhver af os andre slutte: det er ikke urimeligt, at denne Mand retter sig efter Justitsministerens Fordring eller Anmodning, thi det gælder jo Livet. Men den højtærede Justitsminister siger: De to Ting have ikke det mindste med hinanden at gøre! Han nægter Aarsagsforbindelsen. Han siger: jeg har henvendt mig til Manden om en Tjeneste, og han gjorde den Tjeneste, fordi han syntes, at det var en rimelig Anmodning, men jeg benægter, at de to Ting have det mindste med hinanden at gøre. Justitsministeren mener, at Manden er saaledes i hans Hænder, at han er fuldkommen Herre over hans Liv og Død — det er Justitsministerens egen Mening —, men det har ikke det mindste at gøre med, om Manden gør ham denne Tjeneste eller ej. Det er bevist, at dette Blad — jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa Bladets Karakter — er skiftet om fra at være en Modstander af Justitsministeren til at være hans ydmyge eller anerkendende Beundrer. Den højtærede Minister siger, at de to Ting have ikke det mindste med hinanden at gøre. Jeg har givet denne Mand en Straffudsættelse, men hvad har det at gøre med, at denne Mand vil beundre mig? Det kommer af min elskvær-